TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2025. gada 18. decembrī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšana – 29. panta 1. punkts – Pārsūtīšanas termiņš – Sešu mēnešu termiņa sākuma noteikšana – Tādas pārsūdzības celšana tiesā, kurai ir apturoša iedarbība – Jauns apstāklis, kas darīts zināms tiesu iestādei, kura izskata šo pārsūdzību – Sākotnējā pārsūtīšanas lēmuma atcelšana un lietas nodošana kompetentajai administratīvajai iestādei – Tāda otrā pārsūtīšanas lēmuma pieņemšana, par kuru arī celta atcelšanas prasība – Ietekme uz pārsūtīšanas termiņa aprēķinu

Lietā C-560/23 [*Tang*] [i]

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija, Dānija) iesniegusi ar 2023. gada 8. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 8. septembrī, tiesvedībā

***H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)***

pret

***Udlændingestyrelsen,***

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši I. Ziemele, F. Šalīns [*F. Schalin*] un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

ģenerāladvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretāre: S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2025. gada 6. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)* vārdā – *M. Melin* un *C. Vester Kofoed*, padomdevēji, kuriem palīdz *J. Goldschmidt*, *advokat*,

* Tiesvedības valoda – dāņu.

[i] Šīs lietas nosaukums ir izdomāts. Tas neatbilst neviena lietas dalībnieka reālajam personvārdam vai nosaukumam.

– Dānijas valdības vārdā – *D. Elkan*, *M. Jespersen*, *C. A.-S. Maertens* un *J. Sandvik Loft*, pārstāvji,

– Francijas valdības vārdā – *R. Bénard* un *O. Duprat-Mazaré*, pārstāvji,

– Austrijas valdības vārdā – *A. Posch*, *J. Schmoll* un *M. Kopetzki*, pārstāvji,

– Šveices valdības vārdā – *L. Lanzrein* un *V. Michel*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Katsimerou*, *B. Schima* un *C. Vang*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 8. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula"), 27. pantu un 29. panta 1. un 2. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp Afganistānas pilsoni H un *Udlændingestyrelsen* (Ārvalstnieku lietu pārvalde, Dānija) par šīs pārvaldes lēmumu viņu pārsūtīt uz Rumāniju.

### Atbilstošās tiesību normas

#### *Protokols par Dānijas nostāju un nolīgums starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti*

3 Saskaņā ar Protokola (Nr. 22) par Dānijas nostāju 1. un 2. pantu Dublinas III regula Dānijas Karalistei nav saistoša.

4 Tomēr saskaņā ar Nolīguma starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem, lai noteiktu [dalīb]valsti, kas ir atbildīga par to patvēruma pieteikumu izskatīšanu, kuri iesniegti Dānijā vai kādā citā Eiropas Savienības dalībvalstī, un par *Eurodac* sistēmu pirkstu nospiedumu salīdzināšanai, lai efektīvi piemērotu Dublinas Konvenciju (OV 2006, L 66, 38. lpp.), kas Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes 2006. gada 21. februāra Lēmumu 2006/188/EK (OV 2006, L 66, 37. lpp.), 2. pantu Dublinas III regula ir piemērojama attiecībās starp Eiropas Savienību un Dānijas Karalisti.

5 Saskaņā ar Dublinas III regulas 48. panta pirmo daļu ar šo regulu tika atcelta Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), ar kuru atbilstoši tās 24. pantam tika aizstāta 1990. gada 15. jūnijā Dublinā parakstītā Konvencija, ar ko nosaka dalībvalsti, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no Eiropas Kopienu dalībvalstīm (OV 1997, C 254, 1. lpp.).

### *Dublinas III regula*

6 Dublinas III regulas 4., 5. un 19. apsvērums formulēts šādi:

"(4) [Eiropadomes] Tamperes sanāksmes secinājumos arī ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.

[..]

(19) Lai nodrošinātu attiecīgo personu tiesību efektīvu aizsardzību, būtu jānosaka juridiskās garantijas un tiesības uz efektīviem aizsardzības līdzekļiem attiecībā uz lēmumiem par pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, jo īpaši saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [(turpmāk tekstā – "Harta")] 47. pantu. Lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, efektīvi aizsardzības līdzekļi pret šādiem lēmumiem būtu jāattiecina gan uz šīs regulas piemērošanas, gan juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju."

7 Šīs regulas 18. pantā "Atbildīgās dalībvalsts pienākumi" paredzēts:

"1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

[..]."

8 Minētās regulas 27. pantā "Tiesiskās aizsardzības līdzekļi" noteikts:

"1. Pieteikuma iesniedzējam vai citai personai, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku apelāciju vai pārskatīšanu tiesā.

[..]

3. Pārsūtīšanas lēmumu apelācijas vai pārskatīšanas nolūkos dalībvalstis savos tiesību aktos paredz, ka:

a) apelācija vai pārskatīšana attiecīgajai personai dod tiesības palikt attiecīgajā dalībvalstī līdz brīdim, kad kļūst zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts; vai

b) pārsūtīšanu automātiski aptur un šāda apturēšana beidzas pēc konkrēta saprātīga termiņa, kura laikā tiesa pēc rūpīgas un padziļinātas izskatīšanas pieņem lēmumu par to, vai apelācijai vai pārskatīšanai būs apturošs spēks; vai

c) attiecīgajai personai ir iespēja saprātīgā termiņā pieprasīt, lai tiesa aptur pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts. Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejams efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, apturot pārsūtīšanu līdz brīdim, kad tiks pieņemts lēmums par pirmo apturēšanas pieprasījumu. Lēmumu par to, vai apturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi, pieņem saprātīgā laikposmā, tomēr dodot iespēju rūpīgai un padziļinātai apturēšanas pieprasījuma izskatīšanai. Ja tiek pieņemts lēmums neapturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi, tajā norāda apsvērumus, kas ir tā pamatā.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka kompetentās iestādes var nolemt rīkoties *ex officio*, lai apturētu pārsūtīšanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts.

[..]"

9 Šīs pašas regulas 29. pantā "Kārtība un termiņi" paredzēts:

"1. Pieteikuma iesniedzēja vai citas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētās personas pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem pēc abu attiecīgo dalībvalstu savstarpējas apspriešanās, cik vien iespējams īsā laikā, un, vēlākais, sešos mēnešos no dienas, kad akceptēts citas dalībvalsts pieprasījums uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no dienas, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja tas aptur pārsūtīšanu saskaņā ar 27. panta 3. punktu.

[..]

2. Ja pārsūtīšana nenotiek sešu mēnešu termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. [..]"

## Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 Afganistānas valstspiederīgais H 2021. gada 25. aprīlī ieceļoja Dānijā, kur tajā pašā dienā iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Saskaņā ar *Eurodac* datubāzē norādīto 2021. gada 5. martā H jau bija Rumānijā reģistrēts kā patvēruma meklētājs.

11 Tādēļ 2021. gada 24. jūnijā Ārvalstnieku lietu pārvalde lūdza Rumāniju uzņemt H atpakaļ saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

12 Rumānija 2021. gada 7. jūlijā piekrita uzņemt H atpakaļ.

13 2021. gada 19. jūlijā Ārvalstnieku lietu pārvalde nolēma pārsūtīt H uz Rumāniju, piemērojot Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Tajā pašā dienā H iesniedza pārsūdzību par šo lēmumu *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija, Dānija), kas ir iesniedzējtiesa šajā lietā. Saskaņā ar šīs regulas 27. panta 3. punkta a) apakšpunktu šai pārsūdzībai bija apturoša iedarbība.

14 2022. gada 28. februārī Rumānija informēja visas dalībvalstis, ka, sākot ar 2022. gada 1. martu, tā konflikta Ukrainā un pieaugošās bēgļu plūsmas uz Rumāniju dēļ pavisam apturēs ienākošo pārsūtīšanu saskaņā ar Dublinas III regulu.

15 2022. gada 15. martā iesniedzējtiesa nodeva lietu atpakaļ Ārvalstnieku lietu pārvaldei atkārtotai izskatīšanai, tostarp, lai tā paustu nostāju par iepriekšējā punktā minētā Rumānijas iestāžu vispārējā paziņojuma ietekmi uz lēmumu pārsūtīt H uz Rumāniju.

16 2022. gada 8. aprīlī Ārvalstnieku lietu pārvalde vēlreiz nolēma pārsūtīt H uz Rumāniju saskaņā ar Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu. Tajā pašā dienā H par šo lēmumu iesniedza pārsūdzību iesniedzējtiesā. Saskaņā ar šīs regulas 27. panta 3. punkta a) apakšpunktu šai pārsūdzībai bija apturoša iedarbība.

17 Rumānija 2022. gada 24. maijā informēja visas dalībvalstis, ka ir atcelta saskaņā ar minēto regulu veiktās ienākošās pārsūtīšanas apturēšana.

18 2022. gada 2. decembrī iesniedzējtiesa apstiprināja Ārvalstnieku lietu pārvaldes 2022. gada 8. aprīļa lēmuma tiesiskumu.

19 2023. gada 2. februārī H lūdza atsākt procedūru, pamatojoties uz to, ka Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētais sešu mēnešu termiņš, kurā patvēruma meklētājs jāpārsūta no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti, jau bija beidzies dienā, kad Ārvalstnieku lietu pārvalde 2022. gada 8. aprīlī pieņēma otro pārsūtīšanas lēmumu. Tādējādi viņš uzskata, ka saskaņā ar šīs regulas 29. panta 2. punktu Dānijas Karaliste no tā brīža bija atbildīga par viņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu pēc būtības.

20 Pēc procedūras atsākšanas iesniedzējtiesa vēlreiz apstiprināja Ārvalstnieku lietu pārvaldes 2022. gada 8. aprīļa lēmuma spēkā esību. Tā uzskatīja, ka šis sešu mēnešu termiņš sācies tikai no tās 2022. gada 2. decembra galīgā lēmuma pieņemšanas brīža.

21 Pēc *DRC Dansk Flygtningehjælp* (Dānijas Bēgļu padome, Dānija) pieprasījuma iesniedzējtiesa nolēma vēlreiz atsākt procedūru, lai pārskatītu tādu noteikumu interpretāciju, kuri attiecas uz [pārsūtīšanas] termiņu, kas paredzēts Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punktā, lasot tos kopsakarā ar 27. pantu.

22 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda – lai gan šajās tiesību normās paredzēts, ka patvēruma meklētāja pārsūtīšanai jānotiek sešu mēnešu laikā no dienas, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja tas aptur pārsūtīšanu, tomēr tajās nav noteikumu, kas skaidri reglamentētu situāciju, kad tiesu iestāde nolemj nodot lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai. Tā uzskata, ka šāda lietas nodošana var palīdzēt nodrošināt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējiem efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo tā viņiem dod iespēju panākt, ka lieta tiek no jauna izskatīta divos līmeņos.

23 Šajā kontekstā iesniedzējtiesa precizē, ka saskaņā ar pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu pārsūtīšanas lēmumu var atcelt un nodot atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, ja tiesai, kas izskata lietu, ir darīta zināma būtiska jauna informācija par šo lēmumu. Šajā gadījumā nodošanu atpakaļ esot pamatojuši ārēji un neparedzami apstākļi, kas saistīti ar to, ka pēc pārsūtīšanas akceptēšanas atbildīgā dalībvalsts esot vispārīgi apturējusi pārsūtīšanu saskaņā ar Dublinas III regulu konflikta Ukrainā un bēgļu pieplūduma valstī dēļ.

24 Šādos apstākļos *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Dublinas III] regulas 29. panta 1. un 2. punktā minētie noteikumi par [termiņu aprēķināšanu] jāinterpretē tādējādi, ka šīs regulas 29. panta 1. punkta otrajā gadījumā paredzētais sešu mēnešu termiņš sākas ar brīdi, kad lietā pieņemts galīgs lēmums pēc būtības, situācijā, kad [minētās] regulas 27. pantā norādīta pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts apelācijas instance pārsūtīšanas lietu nodevusi atpakaļ [kompetentajai administratīvajai iestādei], kura pēc tam pieņēmusi jaunu pārsūtīšanas lēmumu vairāk nekā sešus mēnešus pēc tam, kad bija saņemts atbildīgās dalībvalsts akcepts uzņemt atpakaļ [ārvalstnieku] – it īpaši tad, ja nodošana atpakaļ ir pamatota ar apstākli, ka atbildīgā dalībvalsts, kas sākotnēji piekritusi pārsūtīšanai, pēc tam pieņēmusi lēmumu vispārīgi apturēt pārsūtīšanu, kas veikta, piemērojot [Dublinas III regulu] –, un kad attiecīgā ārvalstnieka pārcelšanas pasākums tika apturēts?"

## Tiesvedība Tiesā

25 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija) lūdza Tiesu šai lietai piemērot Tiesas Reglamenta 105. pantā paredzēto paātrināto tiesvedību.

26 2023. gada 15. decembrī Tiesas priekšsēdētājs pēc tiesneša referenta un ģenerāladvokāta uzklausīšanas nolēma šo lūgumu noraidīt.

27 2023. gada 27. novembrī Tiesa nosūtīja *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija) lūgumu sniegt paskaidrojumus, aicinot to precizēt, vai tā ir uzskatāma par "tiesu" LESD 267. panta izpratnē.

28 *Flygtningenævnet* (Bēgļu komisija) uz šo pieprasījumu atbildēja 2024. gada 8. janvārī.

## Par prejudiciālo jautājumu

29 Ar vienīgo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja valsts tiesa, kurā celta atcelšanas prasība ar apturošu iedarbību, galīgi lemj par tāda otrā pārsūtīšanas lēmuma likumību pēc būtības, kas pieņemts pēc tam, kad pirmais pārsūtīšanas lēmums attiecībā uz to pašu personu ticis atcelts, pamatojoties tikai uz tādu apstākļu maiņu, kuri ir izšķiroši pareizai šīs regulas piemērošanai, un tādējādi lieta tiek nodota atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, minētās regulas 29. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš sākas

– dienā, kad pieņemts galīgais lēmums par otrā pārsūtīšanas lēmuma likumību pēc būtības, vai

– dienā, kad tika atcelts pirmais pārsūtīšanas lēmums.

30 Vispirms jānorāda, ka iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kurš no abiem valsts tiesas pieņemtajiem nolēmumiem ir izšķirošs, lai piemērotu sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņu attiecībā uz šīs regulas 29. panta 1. punktā paredzēto otro gadījumu. H būtībā apgalvo, ka otrais gadījums ir kļuvis nepiemērojams pamatlietā. Viņš uzskata, ka pēc pirmā pārsūtīšanas lēmuma atcelšanas pārsūtīšanas termiņš atbilstoši pirmajam šajā tiesību normā paredzētajam gadījumam atsākās dienā, kad Rumānija bija piekritusi viņa uzņemšanai atpakaļ, proti, 2021. gada 7. jūlijā.

31 Vispirms jāatgādina – Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēts, ka attiecīgo personu uz atbildīgo dalībvalsti pārsūta saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem, cik vien iespējams īsā laikā un, vēlākais, sešos mēnešos no dienas, kad akceptēts citas dalībvalsts pieprasījums uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no dienas, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūdzību, ja tas aptur pārsūtīšanu atbilstoši šīs regulas 27. panta 3. punktam.

32 Pirmkārt, no paša minētās regulas 29. panta 1. punkta pirmās daļas formulējuma un it īpaši no saikļa "vai" lietojuma, kas ir pretstatā citas dalībvalsts "akceptam", un, otrkārt, no "galīgā lēmuma" par pārsūdzību vai pārskatīšanu izriet, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 34. punktā, ka abi šajā tiesību normā paredzētie brīži, no kuriem var sākt skaitīt sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņu, ir jāsaprot kā divi savstarpēji izslēdzoši gadījumi.

33 Turklāt attiecībā uz otro gadījumu minētajā tiesību normā ir atsauce uz brīdi, kad lēmums par pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību kļuvis galīgs, tomēr nenošķirot atkarībā no iznākuma, pie kāda nonāk tiesu iestāde lēmumā par pārsūdzību. It īpaši no šīs pašas tiesību normas formulējuma nekādi neizriet, ka otrais gadījums kļūtu nepiemērojams gadījumā, ja tiesu iestāde atceltu pārsūtīšanas lēmumu.

34 Tādējādi, ja par pārsūtīšanas lēmumu ir iesniegta pārsūdzība ar apturošu iedarbību saskaņā ar Dublinas III regulas 27. panta 3. punktu, no šīs regulas 29. panta 1. punkta pirmās daļas izriet, ka sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš sākas nevis dienā, kad akceptēts uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījums, bet, izņēmuma kārtā, no brīža, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību. Šādā gadījumā minētais termiņš tātad sākas tikai no brīža, kad tiesas nolēmums par pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzību ir kļuvis galīgs pēc tam, kad ir izsmelti attiecīgās dalībvalsts tiesību sistēmā paredzētie tiesību aizsardzības līdzekļi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 30. marts, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Pārsūtīšanas termiņa apturēšana apelācijas instancē), C-556/21, EU:C:2023:272, 23. un 24. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

35 Turpinājumā jāatgādina, ka šī pārsūtīšanas termiņa skaitīšanas atlikšana līdz pārsūdzības par pārsūtīšanas lēmumu iznākumam ļauj nodrošināt pušu procesuālo tiesību vienlīdzību un pārsūdzības procedūru efektivitāti, garantējot, ka šis termiņš nebeidzas, lai gan pārsūtīšanas lēmuma izpilde ir padarīta neiespējama, attiecībā uz šo lēmumu iesniedzot pārsūdzību ar apturošu iedarbību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 30. marts, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Pārsūtīšanas termiņa apturēšana apelācijas instancē), C-556/21, EU:C:2023:272, 35. punkts).

36 Ar H norādīto interpretāciju var tikt apšaubīta pušu procesuālo tiesību vienlīdzība un pārsūdzības procedūru efektivitāte, ko tiecas nodrošināt Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētais otrais gadījums. Proti, ciktāl saskaņā ar šo interpretāciju tas, ka tiesu iestāde atceļ pārsūtīšanas lēmumu, nozīmē, ka pārsūtīšanas termiņš atsākas no brīža, kad atbildīgā dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanu atpakaļ, šīs atcelšanas sekas tieši varētu būt tādas, ka sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš attiecīgā gadījumā beidzas brīdī, kad šī lēmuma izpilde kļūst neiespējama, jo celta atcelšanas prasība ar apturošu iedarbību. Tā tas it īpaši esot bijis pamatlietā, jo saskaņā ar minēto interpretāciju šis termiņš jau esot beidzies 2022. gada 7. februārī, dienā, kad joprojām tika izskatīta prasība atcelt pirmo pārsūtīšanas lēmumu.

37 Visbeidzot pretēji tam, ko apgalvo H, no judikatūras, kas izriet no 2023. gada 30. marta sprieduma *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Pārsūtīšanas termiņa apturēšana apelācijas instancē) (C-556/21, EU:C:2023:272), nekādi nav secināms, ka pārsūtīšanas lēmuma atcelšana pēc atcelšanas prasības ar apturošu iedarbību iznākuma var padarīt nepiemērojamu Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēto otro gadījumu.

38 Šajā ziņā ir taisnība, ka Tiesa minētā sprieduma 29. punktā ir norādījusi – ja pārsūtīšanas lēmums pirmajā instancē ir atcelts, vairs nepastāv pārsūtīšanas lēmums, kura izpilde varētu tikt apturēta saistībā ar pārsūdzību otrajā instancē. Tomēr situācija, kurā tika taisīts minētais spriedums, būtiski atšķiras no situācijas pamatlietā. Proti, no šī paša sprieduma 29. un 39. punkta izriet, ka Tiesa lēma par iespēju piemērot pagaidu pasākumus saskaņā ar šīs regulas 27. panta 4. punktu saistībā ar pārsūdzību otrajā instancē situācijā, kad pārsūdzībai pirmajā instancē nebija apturošas iedarbības. Savukārt šajā gadījumā H cēla divas prasības atcelt abus pamatlietā aplūkotos pārsūtīšanas lēmumus, un abām šīm prasībām ir apturoša iedarbība, kas var izslēgt pirmo minētās regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzēto gadījumu par labu otrajai alternatīvai, proti, pārsūdzībai par sākotnējo pārsūtīšanas lēmumu un – pēc tā atcelšanas – pārsūdzībai par otro pārsūtīšanas lēmumu.

39 Pēc šī precizējuma jāizvērtē uzdotais jautājums par Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmajā daļā paredzētā otrā gadījuma piemērošanu.

40 Pirmām kārtām, jānorāda – lai noteiktu brīdi, kurā sākas sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš, šī tiesību norma attiecībā uz otro gadījumu attiecas tikai uz galīgo lēmumu par pārsūdzību, ja šis lēmums tiek apturēts.

41 Kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 40. punktā, minētajā tiesību normā tātad nav paredzēti īpaši noteikumi par šī termiņa aprēķināšanu, ja tiesu iestāde – pēc tam, kad tā ir atcēlusi pirmo pārsūtīšanas lēmumu un nodevusi lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, pamatojoties tikai uz to, ka kopš šī lēmuma pieņemšanas ir mainījušies apstākļi, kas ir izšķiroši pareizai Dublinas III regulas piemērošanai, – lemj par otrā pārsūtīšanas lēmuma, kas pieņemts attiecībā uz to pašu personu, likumību pēc šīs atcelšanas un nodošanas atpakaļ.

42 Otrām kārtām, saskaņā ar Dublinas III regulas 27. panta 1. punktu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam ir tiesības uz efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli, proti, pārsūtīšanas lēmuma faktisku un juridisku pārsūdzību vai pārskatīšanu tiesā.

43 Šajā ziņā no šīs regulas 19. apsvēruma izriet – lai nodrošinātu starptautisko tiesību ievērošanu, efektīvi aizsardzības līdzekļi pret šādiem lēmumiem būtu jāattiecina gan uz šīs regulas piemērošanas, gan juridiskās un faktiskās situācijas pārbaudi dalībvalstī, uz kuru pārsūta pieteikuma iesniedzēju. Tādējādi šīs pašas regulas 27. panta 1. punktā, lasot to kopsakarā ar šo apsvērumu, attiecīgajai personai ir piešķirtas tiesības panākt pārsūtīšanas lēmuma likumības pārbaudi tiesā.

44 Ņemot vērā saikni, kāda ar Dublinas III regulu ieviestajā sistēmā pastāv starp tādu tiesību aizsardzības līdzekļu ieviešanu, kuriem saskaņā ar šīs regulas 27. panta 1. un 3. punktu ir apturoša iedarbība, un 29. panta 1. punkta pirmās daļas otrajā gadījumā paredzētā pārsūtīšanas termiņa atlikšanu, Tiesa jau ir nospriedusi, ka šim pārsūtīšanas termiņam ir jāsākas nevis no dienas, kad ir pieņemts tiesas pagaidu nolēmums, ar kuru tiek apturēta pārsūtīšanas procedūras īstenošana, bet

tikai no dienas, kad ir pieņemts tiesas nolēmums, kurā lemts par šīs procedūras pamatotību un kurš vairs nevar būt šķērslis šai īstenošanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 29. janvāris, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, 46. un 50. punkts).

45 Šajā ziņā ir taisnība, ka tāda valsts tiesiskā regulējuma piemērošana, saskaņā ar kuru, ja ir jauni apstākļi, kas ir izšķiroši pareizai Dublinas III regulas piemērošanai, tiesu iestāde atceļ pārsūtīšanas lēmumu un nodod lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, var izraisīt to, ka pastāv divi atšķirīgi pārsūtīšanas lēmumi un divas atsevišķas pārsūdzības. Tomēr, tā kā abu šo secīgo lēmumu priekšmets ir viena un tā paša starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana pēc tam, kad atbildīgā dalībvalsts ir akceptējusi viņa uzņemšanu atpakaļ, šķiet, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 44. punktā, ka minētie lēmumi iekļaujas vienā procedūrā.

46 Šādā vienotā procedūrā lēmums, ar kuru tiesu iestāde atceļ pirmo pārsūtīšanas lēmumu tikai tāpēc, ka ir mainījušies apstākļi, kas ir izšķiroši pareizai Dublinas III regulas piemērošanai, un ar kuru tiek veikta šāda lietas nodošana atpakaļ atkārtotai izskatīšanai, ir jāuzskata par starplēmumu, kas kompetentajai administratīvajai iestādei ļauj novērtēt šo jauno apstākļu iespējamo ietekmi uz attiecīgās personas pārsūtīšanu, tomēr galīgi neizbeidzot ar šo pārsūtīšanu saistīto procedūru.

47 Trešām kārtām, lai gan no Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punkta izriet, ka Savienības likumdevēja nodoms bija veicināt pārsūtīšanas lēmumu ātru izpildi, tomēr tā nodoms nebija upurēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu iesniedzēju tiesisko aizsardzību par labu to pieteikumu ātras izskatīšanas prasībai, un, lai garantētu šo aizsardzību, tas paredzēja, ka šo lēmumu izpilde noteiktos gadījumos var tikt apturēta (spriedumi, 2009. gada 29. janvāris, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, 48. punkts, kā arī 2023. gada 30. marts, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Pārsūtīšanas termiņa apturēšana apelācijas instancē), C-556/21, EU:C:2023:272, 19. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi šīs tiesību normas jāinterpretē, ņemot vērā Hartas 47. pantā garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

48 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgajā jautājumā nav Savienības tiesiskā regulējuma, katras dalībvalsts tiesību sistēmā saskaņā ar dalībvalstu procesuālās autonomijas principu un ar nosacījumu, ka tiek ievēroti līdzvērtības un efektivitātes principi, jānosaka to pārsūdzību procesuālā kārtība, kuras tiek iesniegtas, lai nodrošinātu attiecīgajām personām no Savienības tiesību sistēmas izrietošo tiesību aizsardzību, tomēr dalībvalstis ir atbildīgas par to, lai katrā gadījumā tiktu nodrošināts, ka attiecībā uz šīm tiesībām tiek ievērotas tiesības uz efektīvu aizsardzību tiesā, kas garantētas ar Hartas 47. pantu (pēc analoģijas attiecībā uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 46. pantā garantētajām tiesībām uz tiesisko aizsardzību skat. spriedumu, 2025. gada 3. jūlijs, *Al Nasiria*, C-610/23, EU:C:2025:514, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Savienības likumdevējs Dublinas III regulas 27. pantā ir saskaņojis tikai dažus procesuālos noteikumus pārsūtīšanas vai pārskatīšanas lēmuma faktiskai un juridiskai pārsūdzībai tiesā, kuriem ir jābūt pieejamiem attiecīgajai personai. Šajā pantā tas it īpaši nav precizējis, vai un saskaņā ar kādiem noteikumiem tiesai, kas izskata šo pārsūdzību, ir jāņem vērā apstākļi, kas radušies pēc minētā nolēmuma pieņemšanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. aprīlis, *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas), C-194/19, EU:C:2021:270, 38. un 40. punkts).

50 No tā izriet, ka attiecībā uz tādu apstākļu ņemšanu vērā, kas radušies pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas, katrai dalībvalstij, kurai ir saistoša Dublinas III regula, savas valsts tiesības ir jāpielāgo tā, lai starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēji varētu īstenot savas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas garantētas minētajā 47. pantā un konkretizētas Dublinas III regulas 27. pantā, lasot to kopsakarā ar 19. apsvērumu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2025. gada 3. jūlijs, *Al Nasiria*, C-610/23, EU:C:2025:514, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Šajā ziņā jāatgādina, pirmkārt, ka Tiesa 2021. gada 15. aprīļa sprieduma *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas) (C-194/19, EU:C:2021:270) 49. punktā ir nospriedusi, ka šīs tiesību normas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā paredzēts, ka tiesa, kurā ir celta prasība atcelt pārsūtīšanas lēmumu, šīs prasības izskatīšanā nevar ņemt vērā apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas un kas ir izšķiroši pareizai šīs regulas piemērošanai, izņemot, ja šajā tiesiskajā regulējumā ir paredzēts īpašs tiesību aizsardzības līdzeklis – kas ietver attiecīgās personas situācijas *ex nunc* pārbaudi, kuras iznākums ir kompetentajām iestādēm saistošs –, un kuru var izmantot pēc šādu apstākļu rašanās. Kā izriet no šī paša sprieduma 47. punkta, šādi izšķiroši apstākļi ir it īpaši tie, kas liedz izpildīt lēmumu par pārsūtīšanu uz citu dalībvalsti, kura nav pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts, vai kas izraisa pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts atbildību.

52 Iepriekšējā punktā atgādinātā judikatūra *mutatis mutandis* ir piemērojama valsts tiesiskajam regulējumam, saskaņā ar kuru, ja ir jauna informācija par šādiem apstākļiem, tiesu iestāde atceļ pārsūtīšanas lēmumu un nodod lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, lai tā ņemtu vērā šo informāciju. Šādos apstākļos šāds lēmums par atcelšanu un lietas nodošanu atpakaļ atkārtotai izskatīšanai nevar būt galīgs lēmums par pārsūdzību Dublinas III regulas 29. panta 1. punkta pirmās daļas izpratnē.

53 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka, ņemot vērā gan Dublinas III regulas 19. apsvērumā minēto mērķi atbilstoši Hartas 47. pantam nodrošināt attiecīgo personu efektīvu aizsardzību, gan šīs regulas 5. apsvērumā izklāstīto mērķi nodrošināt ātru par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgās dalībvalsts noteikšanu, pieteikuma iesniedzējam ir jābūt pieejamam efektīvam un ātram tiesību aizsardzības līdzeklim, kas viņam ļauj atsaukties uz apstākļiem, kuri ir radušies pēc attiecībā uz viņu pieņemtā pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas, ja to ņemšanai vērā ir izšķiroša nozīme pareizai minētās regulas piemērošanai. It īpaši šim pienākumam paredzēt ātru un efektīvu tiesību aizsardzības līdzekli atbilst valsts tiesiskais regulējums, kas pieteikuma iesniedzējam, pārsūdzot pārsūtīšanas lēmumu, ļauj atsaukties uz šādiem apstākļiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 15. aprīlis, *État belge* (Apstākļi pēc pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas), C-194/19, EU:C:2021:270, 35. un 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

54 Apstāklis, ka valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēts – pēc tam, kad tiesu iestāde ir atcēlusi sākotnējo pārsūtīšanas lēmumu un ir nodevusi lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, šai administratīvajai iestādei vēlreiz ir jāizvērtē attiecīgās personas pārsūtīšana, ņemot vērā apstākļus, kas radušies pēc šī lēmuma pieņemšanas –, principā nav šķērslis, lai tiktu izpildīts pienākums paredzēt ātru un efektīvu tiesību aizsardzības līdzekli. Tomēr, lai šis pienākums būtu ievērots, kā secinājumu 54. punktā norādījis ģenerāladvokāts, valsts tiesības ir jāpielāgo tā, lai būtu paredzēts, ka kompetentā administratīvā iestāde veic prasīto pārskatīšanu bez nepamatotas kavēšanās un ka tiesu iestāde, kura izskata lietu, pieņem lēmumu īsā termiņā (attiecībā uz Direktīvas 2013/32 46. pantā garantētajām tiesībām uz pārsūdzību pēc analoģijas skat. spriedumu, 2018. gada 25. jūlijs, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, 148. punkts).

55 Katrā ziņā ar attiecīgās personas pārsūtīšanu saistītā administratīvā procesa un tiesvedības ilgums kopumā nevar pārsniegt to, kas ir nepieciešams, ņemot vērā mērķus, kuru dēļ tas sākts.

56 It īpaši, kā secinājumu 55. punktā norādījis ģenerāladvokāts, šāds valsts tiesiskais regulējums nedrīkstētu radīt situāciju, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestādes varētu atbrīvoties no savas atbildības, vairākkārt nododot lietu atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai un tā arī nekad nelemjot par starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūru. Šāds tiesiskais regulējums būtu pretrunā Dublinas III regulas 5. apsvērumā minētajam starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķim, kas garantē starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūru faktisku pieejamību. Turklāt šāds tiesiskais regulējums varētu apdraudēt arī tiesību aizsardzības tiesā efektivitāti, kas garantēta Hartas 47. pantā un Dublinas III regulas 27. pantā, lasot to kopsakarā ar 19. apsvērumu.

57 Šajā kontekstā vēl jāatgādina, ka šie Dublinas III regulas 29. panta 1. punktā paredzētie pārsūtīšanas termiņi izšķiroši sekmē šīs regulas 5. apsvērumā minētā starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķa īstenošanu, garantējot, ka uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūras tiek īstenotas bez nepamatotas kavēšanās. Šis obligātais termiņš un it īpaši minētās regulas 29. panta 2. punktā paredzētais noteikums liecina par to, ka Savienības likumdevēja ieskatā ir svarīgi, lai šādus pieteikumus attiecīgā gadījumā izskatītu cita dalībvalsts, nevis tā, kas noteikta kā atbildīgā saskaņā ar šīs regulas III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. novembris, X un X, C-47/17 un C-48/17, EU:C:2018:900, 69. un 70. punkts).

58 Šajā gadījumā no lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertajām norādēm izriet, ka Ārvalstnieku lietu pārvalde otro pārsūtīšanas lēmumu attiecībā uz H pieņēma 2022. gada 8. aprīlī, proti, mazāk nekā četras nedēļas pēc sākotnējā pārsūtīšanas lēmuma atcelšanas un nosūtīšanas atpakaļ šai pārvaldei atkārtotai izskatīšanai tā paša gada 15. martā. Tādējādi, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, šķiet, ka Ārvalstnieku lietu pārvalde bez nepamatotas kavēšanās ir veikusi prasīto pārskatīšanu.

59 Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 54. un 55. punktā izklāstītos apsvērumus, šai tiesai, ņemot vērā visus atbilstošos pamatlietas apstākļus, pirmkārt, jāpārbauda, vai var uzskatīt, ka, 2022. gada 8. decembrī noraidīdama prasību atcelt otro pārsūtīšanas lēmumu, tā ir lēmusi par šo pārsūdzību īsā termiņā, lai gan tā šai tiesai tika iesniegta gandrīz pirms astoņiem mēnešiem un kopš 2022. gada 24. maija Rumānija ir informējusi visas dalībvalstis par Dublinas III regulā paredzētās ienākošās pārsūtīšanas apturēšanas atcelšanu. Otrkārt, tai jāpārbauda, vai ar H pārsūtīšanu saistītās procedūras ilgums, kas bija gandrīz 17 mēneši no brīža, kad Rumānija 2021. gada 7. jūlijā piekrita uzņemt atpakaļ šo pieteikuma iesniedzēju, kopumā nepārsniedza to, kas bija nepieciešams, ņemot vērā mērķus, kuru dēļ tā tika sākta.

60 Tomēr, ja iesniedzējtiesa konstatētu, ka atpakaļuzņemšanas procedūra nav īstenota bez nepamatotas kavēšanās, starptautiskās aizsardzības pieteikums būtu jāizskata citai dalībvalstij, nevis tai, kas noteikta kā atbildīgā saskaņā ar Dublinas III regulas III nodaļā noteiktajiem kritērijiem.

61 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja valsts tiesa, kurā celta atcelšanas prasība ar apturošu iedarbību, galīgi lemj par tāda otrā pārsūtīšanas lēmuma likumību pēc būtības, kas pieņemts pēc tam, kad pirmais pārsūtīšanas lēmums attiecībā uz to pašu personu ticis atcelts, pamatojoties tikai uz tādu apstākļu maiņu, kuri ir izšķiroši pareizai šīs regulas

piemērošanai, un tādējādi lieta tiek nodota atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, minētās regulas 29. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš sākas dienā, kad pieņemts galīgais lēmums par otrā lēmuma likumību pēc būtības.

Lai nodrošinātu, ka ar attiecīgās personas pārsūtīšanu saistītās procedūras ilgums kopumā nepārsniedz to, kas nepieciešams, ņemot vērā mērķus, kuru dēļ tā ir sākta, otrais pārsūtīšanas lēmums un galīgais lēmums par prasību atcelt šo pārsūtīšanas lēmumu jāpieņem īsā termiņā.

## Par tiesāšanās izdevumiem

62 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

**Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 29. panta 1. un 2. punkts**

**jāinterpretē tādējādi, ka**

**tad, ja valsts tiesa, kurā celta atcelšanas prasība ar apturošu iedarbību, galīgi lemj par tāda otrā pārsūtīšanas lēmuma likumību pēc būtības, kas pieņemts pēc tam, kad pirmais pārsūtīšanas lēmums attiecībā uz to pašu personu ticis atcelts, pamatojoties tikai uz tādu apstākļu maiņu, kuri ir izšķiroši pareizai šīs regulas piemērošanai, un tādējādi lieta tiek nodota atpakaļ kompetentajai administratīvajai iestādei atkārtotai izskatīšanai, minētās regulas 29. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš sākas dienā, kad pieņemts galīgais lēmums par otrā lēmuma likumību pēc būtības.**

**Lai nodrošinātu, ka ar attiecīgās personas pārsūtīšanu saistītās procedūras ilgums kopumā nepārsniedz to, kas nepieciešams, ņemot vērā mērķus, kuru dēļ tā ir sākta, otrais pārsūtīšanas lēmums un galīgais lēmums par prasību atcelt šo pārsūtīšanas lēmumu jāpieņem īsā termiņā.**

[Paraksti]